

УДК 332.3

Слесарчук Олександр,
здобувач вищої освіти третього рівня,
Національний університет водного господарства
та природокористування,
м. Рівне, Україна
o.p.slesarchuk@nuwm.edu.ua

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СУТНІСНОГО НАПОВНЕННЯ ТЕРМІНУ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

Поняття землекористування використовуються у різних сферах життєдіяльності людини. При цьому змістове наповнення визначається особливостями та потребами відповідної галузі. Так, екологи часто трактують землекористування як порушення, що впливає на наземні екосистеми. У системі права землекористування – це процес володіння певними територіями, що встановлюється сукупністю публічних і приватних прав, визначених державою. Антропологи та археологи розглядають землекористування через довгострокові зміни у суспільному розвитку і трактують його як характеристику того чи іншого етапу еволюції. У географів увага спрямована на розмір земельної ділянки, місце її розташування, клімат, родючість ґрунтів та інші параметри, які дозволяють ідентифікувати функціональну придатність землі. У соціології дане поняття тісно пов'язане з процесом задоволення фізичних, психологічних, інтелектуальних та інших потреб суспільства, що забезпечує виживання та гідне життя.

Окремої уваги потребує трактування землекористування в економіці. Узагальнено земельні ресурси є засобом отримання доходу що виникає із корисності землі, характеризується активними діями власника у використанні корисних властивостей земельної ділянки як засобу виробництва, об'єкта операційного базису, природного ресурсу чи нерухомості. Разом з тим, землекористування виступає джерелом формування державного й місцевих бюджетів. Воно також виступає як об'єкт інвестування [1].

Згідно вимог сталого розвитку землекористування слід розглядати як процес узгодження ступеня господарського впливу зі здатністю до саморегуляції земельних ресурсів. Воно, відповідно, включає відтворення родючості і природних властивостей землі, її охорону та збереження земель як основи національного багатства.

На нашу думку, враховуючи сучасні особливості глобалізації, інформатизації та розвитку економіки знань термін землекористування має охоплювати як набір культурних практик, так і норми та інститути, що застосовуються суспільством.

Новітні економічні теорії передбачають, що успішне функціонування суспільних систем спирається на наступні складові: людські ресурси, інституції та інформація [2]. Тому, формуючи таке бачення землекористування, ми закладаємо, що людські ресурси здійснюватимуть такі культурні практики, що являтимуть собою послідовності взаємодії або поведінки згідно вимог сталого розвитку. Для цього необхідними є відповідні моральні цінності, знання та інноваційні технологічні рішення. Інституційний підхід базується на теорії прав власності, теорії права, теорії організації та теорії поведінкової економіки. Інформація нині трансформується в знання і є основою становлення та розвитку економіки [3].

Запропоноване бачення сутності землекористування є підґрунтям вдосконалення системи управління природокористування в цілому, та в процесі використання земельних ресурс для задоволення потреб людства зокрема.

Список використаних джерел:

1. Зіновчук Н. В. Екологічна безпека аграрного землекористування у форматі сучасних інституціональних трансформацій. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Сер. : Економічні науки. 2015. Вип. 12(1). С. 134-137
2. Колесніченко І. М. Нова інституціональна економічна теорія: теоретико-методологічні та практичні можливості. *Бізнес Інформ*. 2012. № 4. С. 13-16.
3. Боровік Л. В., Карнаушенко А. С., Петренко В. С. Роль інформації у формуванні глобальної економіки та економічного розвитку суспільства. *Вісник Херсонського національного технічного університету*. 2021. № 1. С. 192-197.